

Xurros, tesines i bidells

Carrer dels Oms de Palma. Dia feiner, gent que va i ve. Enmig del carrer hi ha en XAVIER, un al·lot de vint-i-pocs anys que informa d'una campanya d'una ONG. Vesteix informal amb un guardapit vermell corporatiu. Du una motxilla quasi buida a l'esquena. Se'l veu actiu, despert, simpàtic. Disposa d'una carpeta on estotja flyers i on té travades amb elàstics unes sol·licituds d'inscripció a l'ONG. Es dirigeix a SERAFÍ, un home que camina amb passetes ràpides, gairebé arrossegant els peus, al voltant dels 70 anys, amb el cap com estirant el cos cap envant, del qual destaca una mirada miop. La roba baldera accentua una complexió massa magra. Vesteix amb tons marronosos, massa abrigat pel bon dia que fa, i va amb una bosseta bandolera de cuir gastat. Du mascareta quirúrgica.

XAVIER: Bon dia! Li explic en un moment com pot millorar la vida de... SERAFÍ: No, no...

XAVIER: (*acostant-s'hi i allargant-li uns flyers*) Bé, tengui, li deix... SERAFÍ: No, no! Arruix! Que vols contagiar-me?

XAVIER: Disculpi. Que passi un bon dia...

(En XAVIER mira al lluny, cap a un dels laterals de l'escena, cercant d'altres persones a qui poder informar de la seva ONG. No atendra gaire atentament el que li vagi dient en SERAFÍ.)

SERAFÍ: És que de totes maneres no tenc ganes d'escoltar-te.

XAVIER: Ah, no?

SERAFÍ: No. No em fa gens d'il·lusió, però gens, escoltar-te.

XAVIER: Molt bé...

SERAFÍ: No t'enganyaré dient que tenc pressa o que m'estan esperant. No em dona la gana que em contis res, i punt.

XAVIER: Ja ho veig...

SERAFÍ: Així que no provis d'enanyar-me amb...

XAVIER: I si li indic un web perquè hi consulti qui som, on treballam, com...?

SERAFÍ: Internet!? Res d'internet! Allò sí que és un focus de gàngsters i mentiders! XAVIER: Home! No exageri!

SERAFÍ: O és que no veus què hi passa? No seràs un *influèncer*, tu? (*XAVIER va*

aguantant amb resignació el xàfec de retrets.) ...No ho crec, perdent el temps per aquí, enmig del carrer, en lloc de fer feina... Quina llàstima de joventut! ...I de què va aquesta ONG, de salvar balenes, d'apadrinar ossos panda...?

XAVIER: *(mirant SERAFÍ molt seriós.)* No. De persones. D'ajudar persones.

SERAFÍ: Ah! Persones... És com el Domund... I encara hi ha qui s'ho empassa? Quina barra! I la policia permet que ho faceu? Jo no entec res, no entenc la gent.

XAVIER: Em deixa que li ho expliqui?

SERAFÍ: No, *joven*, no! A mi no m'enganyaràs... És que no te'n tems? T'estan manipulant... Ho tenen molt ben muntat per fer-nos creure que la mare de déu nom Bet! Com era allò? ...Tot ha de canviar perquè res no canviï. Ho entens? XAVIER:

(molest.) Sí, crec que sí. I també crec que cada dia, almenys una cinquantena de famílies poden menjar qualche cosa gràcies a la nostra ONG. I no me menj tant el cap. Vostè hi fa qualche cosa?

(XAVIER mira l'hora; després es va traient el guardapit i va guardant la carpeta dins la motxilla mentre SERAFÍ encara parla.)

SERAFÍ: Ves! No deixar-me enganyar! No són els meus doblers el que has de demanar, sinó reclamar que amb els impostos de tots... Te'n vas? No t'agrada el que sents?

XAVIER: Vaig a berenar. S'asseu amb mi i en xerram una estona *(assenyalant un pedrís)*

SERAFÍ: Ja t'he dit que no et vull escoltar.

XAVIER: Bé, doncs jo sí que el vull escoltar. Jo, a vostè. M'entén? Jo... a vostè.

(SERAFÍ s'arronsa d'espatlles dues vegades; XAVIER afirma amb el cap cada pic.)

SERAFÍ: *(amb certa desconfiança i incredulitat)* Vols escoltar-me?

XAVIER: Vull escoltar-lo.

SERAFÍ: Per què?

(XAVIER s'asseu en un pedrís. SERAFÍ també, guardant una distància prudent entre ells. XAVIER treu un entrepà de la motxilla. SERAFÍ el mirarà afamegat mentre XAVIER se'l menja. XAVIER se n'adona i n'hi ofereix un mossec, cosa que SERAFÍ rebutja. Es repetirà l'acció anterior: XAVIER menja, SERAFÍ s'eixuga la

saliva de fam que té, en XAVIER n'hi ofereix una mossegada i en SERAFÍ no l'accepta. A la tercera, XAVIER, sense mirar-lo, de cara al públic, li dona ben bé mig entrepà simplement allargant el braç. Aleshores SERAFÍ l'agafa, es treu la mascareta i el devora. XAVIER se'l mira perplex. XAVIER haurà tret una botella d'aigua de la qual SERAFÍ beurà unes quantes vegades, sense permís, durant la resta de diàleg. Acabaran asseguts bastant a prop, sense respectar cap mena de distància de seguretat.)

XAVIER: No hem començat amb bon peu. Nom Xavier. *(Li allarga la mà. SERAFÍ no en fa cas.)* ...Bé, la nostra fundació atén persones en risc d'exclusió. Aquí, a Palma, tenim un casal que ofereix dues menjades al dia, dutxes i quinze places per dormir-hi. Ho veu? Jo encara no li he demanat doblers... Col·laboram amb l'ajuntament...

SERAFÍ: Amb l'ajuntament? Vaja quins pocavergonyes... Tu coneixes n'Andrés, el bidell? *(XAVIER se'l mira estranyat)* Sí home, el que està a l'entrada! XAVIER: Ja sé el que és un bidell, però no, no sé qui és n'Andrés. Treballam amb els tècnics d'assumptes socials, però amb n'Andrés no...

SERAFÍ: *(enutjat de sobte)* Ah, clar! El de sempre! Subestima n'Andrés! XAVIER: Però si no el conec! ...Per què es posa així?

SERAFÍ: Jo només ho dic perquè vagis alerta. N'Andrés dissimula molt bé. Però té a tothom vigilat, i no hi ha cap decisió del consistori que no passi per ell. Vius amb n'Andrés...!

XAVIER: Però què diu?

SERAFÍ: Alerta amb n'Andrés. Ell creu que és molt llest. *(Com fent-li una confidència, baixant un poc la veu, i mirant de coa d'ull per assegurar-se que ningú no l'escolta.)* Saps què és un tabulador? ...No? Molta maquineta, molt de mòbil, molt d'escriure amb els ditets, però a l'hora de la veritat, no sabeu res. Cerca-ho, cerca ho... És al teclat. Doncs n'Andrés penalitzà la meva tesina perquè no vaig usar el tabulador: per no polsar el *punyetero* tabulador, després de cada paràgraf! "Tic tic tic"... Va fer així, amb el dit *(polzant amb l'índex d'una mà sobre el palmell de l'altra)*, ridiculitzant-me davant els altres membres del jurat. I ho va dir amb aquesta veu *(amb veu aguda i nasa)*: «Senyor Serafí Cuervo, vostè no ha usat degudament el tabulador i el text presenta un defecte de forma suficient com per restar-li un punt...» Te'n rius?

XAVIER: M'ha fet gràcia la veu, no s'enfadi! Així nom Serafí, vostè? Encantat.

(SERAFÍ assenteix. XAVIER li dona el que li queda d'entrepà, cosa que accepta de

bon grat. XAVIER es fixa en l'ànsia amb què menja i beu SERAFÍ.)

SERAFÍ: N'Andrés està gelós de mi. Des de sempre. Però érem amics. Fins que es va posar a festejar amb la meva germana. I d'ençà que s'hi va casar, en tenir-lo sempre dins casa que diguem, no ha deixat mai de fer-me la vida impossible. Que si no tenia ni idea de bricolatge, que si era un mal cuiner, que si tenia complex de *txatxa*... I va, i se li ha mort la meva germana ara de coronavirus!

XAVIER: Em sap greu...

SERAFÍ: Per na Margalida? Que se l'endugui el diable! Feia anys que no ens dèiem res... Estava *loca*. Però ara que la meva germana ja no hi és, si va a dir ver, n'Andrés està més tranquil amb mi.

XAVIER: No han parlat des d'aleshores?

SERAFÍ: Jo crec que trama qualche cosa.

XAVIER: Era la seva germana al cap i a la fi. Potser n'Andrés el necessita... O està molest per qualche cosa que vostè li va fer i que cap dels dos ja no recorda.

SERAFÍ: (*s'arronsa d'espatlles*) Jo crec que va ser per la tesina. Perquè era brillant a pesar de les seves impertinències.

XAVIER: És vera, la tesina! I de què tractava?

SERAFÍ: (*mentrestant, en Xavier treu de la motxilla una bosseta de plàstic amb xurros i els deixa entre ells dos*) Sobre intel·ligència emocional. Sobre educació. Sobre la infància. Sobre la importància de jugar. De no deixar de jugar. Mai. Ni de llegir; s'ha de llegir molt, ensenyar a llegir bé. Jo era mestre. I ell està gelós de mi perquè no he deixat de jugar. Ni de llegir, cada dia. He llegit molt. Tenc un mètode de lectura eficaç amb el qual, si vull, llegesc tres-centes pàgines en una hora.

XAVIER: Hala!

SERAFÍ: No ho creus?

XAVIER: Torni demà i me mostra la tesina. M'interessa. Som del mateix ram vostè i jo: estic amb les pràctiques, a punt d'acabar magisteri... Segur que en guarda alguna còpia, de la tesina.

SERAFÍ: (*fent la mitja*) Si en guard cap? ...Està publicada! La tens disponible a totes les llibreries. Però si me la compres a mi, te'n faig un descompte. I te la dedic.

XAVIER: Com es titula?

SERAFÍ: (*espantat de sobte*) N'Andrés ens està espiant. No suporta que la meva obra guanyi adeptes dia a dia. Si sap que te'n venc una, segur que et suspèn les pràctiques. Ell sempre està a l'aguait del que faig jo, o els meus amics. XAVIER: Els

seus amics? Què els succeeix?

SERAFÍ: T'ho acab de dir: si veu que les coses et van bé, per haver estat plegats, et fotrà. Vius!

XAVIER: Bé, ha quedat amb gana? Vol cap xurro?

SERAFÍ: Si me'n dones, per a més tard, com a postres... *(n'agafa una bona grapada i la desa dins la seva bossa de cuir)*

(XAVIER roman sorprès. Acaba somrient. Es posen drets altra vegada, molt més a prop que abans un de l'altre.)

SERAFÍ: Figura't el que és capaç de fer n'Andrés. Jo visc a Son Cotoner, i fa oi. Com que no arriba el turisme, doncs ja se sap... Bé, que cada vegada que crid perquè venguin a podar els arbres de davant de casa, o que adobin les voreres, o si telefon per queixar-me dels *trastos* que s'amunteguen on pixen els cans, ell fa que la meva sol·licitud s'estorbi, s'estorbi, i s'estorbi...

XAVIER: Clar, com a bidell, dins l'ajuntament ell té molts de contactes... SERAFÍN: Això, això mateix... Ho entens?

XAVIER: Ho vaig *pillant*... Li critica la tesina, l'enveja, li fa la vida impossible com a cunyat, i com a bidell...

SERAFÍN: I ma mare. Ells la mataren. Ell i la meva germana. Per cobrar l'assegurança, perquè ma mare ha tengut sempre una salut de ferro. Però això va ser abans de la covid. Vivia amb ells perquè no es fiaven de mi. XAVIER: Viu tot sol, Serafí?

SERAFÍ: ...I segur que ha estat ell qui m'ha tallat la llum també...

XAVIER: A veure, Serafí...

SERAFÍ: I a damunt ara m'ha bloquejat el compte corrent i...

XAVIER: Serafí, necessita res? Jo puc...

SERAFÍ: Calla... Deixa'm acabar! ...No deixa que em renovin el carnet de conduir! XAVIER: Quants de dies fa que no menja, Serafí?

SERAFÍ: *(no li respon; li diu amb molta pena)* No deies que em volies escoltar? XAVIER: Sí, és clar. Digui...

(Després d'uns moments de silenci incòmode, SERAFÍ prossegueix.)

SERAFÍ: ¿No has de continuar fent de xarlatà allà, amb el teu guardapit i tot allò de la campanya? Fes, fes... *(XAVIER li somriu)* Encara t'interessa la meva tesina?

XAVIER: Després. Veu aquella furgoneta? Els explicaré això de la seva tesina. Si vol, els ho pot explicar vostè mateix. L'escoltaran. I li daran unes bosses amb menjar o roba. No me malinterpreti. És un bescanvi: el seu coneixement, per dues bosses de la compra. I si vol, dos dies a la setmana podem seguir veient-nos i...

SERAFÍ: (*s'aixeca indignat*) Ja m'has enredat una altra vegada, Andrés! Quasi em dus a besar el cul a l'ase... Quasi, quasi...

(*SERAFÍ comença a allunyar-se, enfadat, remugant, pegant manotades enlaira.*)

XAVIER: Serafí! Serafí! No se'n vagi, home! (*XAVIER pega una correguda i li barra el pas. SERAFÍ evitarà mirar-lo als ulls en un primer moment.*) ...Sí que m'interessa la tesina, de veres. Som del mateix ram, vostè i jo, de magisteri; som mestres, no? Però vostè... El podem ajudar, pot sol·licitar assistència a domicili... Només ha d'emplenar...

SERAFÍ: Deixa'm en pau. No t'escoltaré.

XAVIER: Clar que no, que no necessita escoltar-me. Jo l'escolt a vostè, Serafí.

SERAFÍN: Serafí? T'has confós. Nom Andrés, Andrés Pueyo, bidell de l'ajuntament, i deixa'm passar, que vaig a estirar-li les orelles al batlle...

(*SERAFÍ esquiva en XAVIER i fa mutis remugant. En XAVIER queda perplex. Mira en terra i es mira les mans. Mira cap a on se n'ha anat en SERAFÍ. Mira cap al públic. I surt corrents darrere d'ell, potser esbossant un lleu somriure, cridant el seu nom.*)

FI